

HET LICHT IN HET ONZE VADER: de oneindige cursus

Deel 1 Hoofdstuk 1 - 3

Margareth Lee

Copyright © 1999

www.absolute1.net

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord

Inleiding

- Hoofdstuk 1: Goddelijk vaderschap; de liefde van de Almachtige, onze eenheid en onze goddelijke eigenschappen.
- Hoofdstuk 2: De verblijfplaats van God; wat is de Hemel?
- Hoofdstuk 3: De Naam van God heiligen en helen.
- Hoofdstuk 4: Wat is de Wil van God?
- Hoofdstuk 5: Wat is ons dagelijks brood?
- Hoofdstuk 6: Vergeving; het loslaten van angst en wrok.
- Hoofdstuk 7: Verzoeking; de hersenschimmen van het kwaad en andere struikelblokken op het spirituele pad.
- Hoofdstuk 8: God vragen om ons van onze kwade gedachten te verlossen.
- Hoofdstuk 9: De gedachten van God.
- Hoofdstuk 10: Erkenning van de goddelijke macht en ontkenning van het dualisme. Er is geen goed en kwaad, er is alleen God.

Voorwoord

In zijn boek 'Uit het innerlijke licht' (1915) merkte Ralph Waldo Trine op, dat 'de grote wereldoorlog ..... zeker niet nodig was geweest, indien we ons Christendom geleefd hadden, in plaats van hoofdzakelijk beschouwingen te houden over zijn Stichter'. In dit boek is dat vermeden. Hier is de leer van de goddelijkheid van de mens, die Jezus Christus beknopt neerlegde in het gebed 'Onze Vader', uitgediept. Hij heeft ons zijn leer gegeven om ons naar verlichting te voeren, niet om ons te helpen ons aardse bestaan te verbeteren en ons te helpen meer aardse schatten te verzamelen of welke aardse doelen dan ook te bereiken. Dat is hooguit een neveneffect.

In deze wereld vol dwaalleren en een waanzinnig denksysteem is de leer van Jezus Christus als een stralend baken, dat ons de weg wijst naar God. We mogen blij zijn met de voorschriften die Hij ons gaf. Weinigen beseffen hoe verheven en allesomvattend zijn leer is. Hij gaf ons niet alleen de Waarheid, Hij gaf het op zo'n manier dat zelfs een kind het kan begrijpen, zonder versluiering, zonder gezwollen taal, maar simpele onopgesmukte Waarheid.

Alles wat Hij ons leerde, staat lijnrecht tegenover het denken van de wereld. Valse profeten en religieuze leiders bestrijden hun vijanden, maar de Meester vocht niet tegen zijn vijanden. Toen ze hem aan het kruis nagelden, vergaf Hij hen zelfs, zeggende 'ze weten niet wat ze doen'. En Hij had natuurlijk gelijk. Ze weten niet dat ze in de weg staan van hun eigen verlosser uit de hel waarin ze leven. Je staat dan je eigen belang in de weg op waanzinnige

wijze. Jezus raadde ons aan om onze vijanden lief te hebben. Zolang je nog gelooft in vijanden zal dat heel moeilijk lijken, maar het loslaten van je grieven is de enige weg naar vrijheid. Door grieven te koesteren sluit je je enige hoop op verlossing buiten je bewustzijn. Dit boek is een product van de Christelijke Mystieke Associatie, zoals mijn leraar Joshua dat noemde. Dat is geen organisatie in de wereld, maar een organisatie in de geest. Daartoe behoren de volgende leraren op mijn pad: Jezus en zijn boek 'A Course in Miracles' en de Amerikaanse leraren daarvan in de Endeavor Academy, waaronder Joshua en Liberty, de leider die de 'Master Teacher' wordt genoemd, Christina, Robert Jan Visser, Ritah, Arty en vele anderen van de Endeavor Academy; Marianne Williamson en Louise Hay, die mij voor het eerst via het tv-programma van Oprah Winfrey in aanraking brachten met dit denkgoed; de boeken van Joel Goldsmith, James Allen, Gardner Hunting, enkele boekjes van schrijvers die bij de Unity kerk horen, zoals 'Lessen in Waarheid' van Dr. H. Emilie Cady en Dana Gatlin's 'God is het antwoord'; Mary Baker Eddy, de grondlegster van Christian Science, en haar boek 'Wetenschap en Gezondheid met Sleutel tot de Heilige Schrift'; Masaharu Taniguchi'; Lee Coit; De meesters van het verre oosten; The Science of Mind van Ernest Holmes: 'Het onpersoonlijk leven'; het werk van Meester Eckhart, Jacob Boehme, van Joseph Murphy, Wayne Dyer, Martin Kojc; Iyanla Vanzant en haar boeken; het werk van Herb Beierle, de stichter van 'The Church of God Unlimited'; en zo kan ik nog heel lang doorgaan. Ook zijn er duizenden boeken over het 'Onze Vader' geschreven. Vooral de interpretatie van

Emmet Fox in 'The Sermon on the Mount' is vermeldenswaard.

Van mijn persoonlijke relaties wil ik allereerst mijn dochter Yvonne noemen, die hand in hand met mij hetzelfde pad naar de Hemel bewandelt en mij geweldig aanmoedigt. Dit boek is mede dankzij haar tot stand gekomen. Ik ben zo dankbaar dat zij mijn transformatie weerspiegelt. Ik ben ook heel dankbaar voor de steun van Joshua Scholtmeijer, Cisca Mager, Mieke Verhulst en Lucenda, die zich zo liefdevol als leerlingen opwerpen en voor hun zachtmoedige lessen. Ik wil ook Nathalie Verbeeten en Elise Coppelmans bedanken voor hun liefde. Tenslotte dank ik ook alle anderen op mijn pad, ze hebben me allemaal gezegend.

In ons transformatieproces komen we overal dezelfde boodschap tegen, in andere woorden en met accentverschillen, maar in wezen woorden die hun weerklank vinden in ons innerlijk. Het weten in ons herkent de Waarheid die we buiten ons geprojecteerd hebben en het breidt zich uit in ons, tot heel ons wezen ervan doordrongen is en alle beperkte sterfelijke opvattingen en gedachten geheeld zijn. We zijn intens blij en dankbaar voor deze wegwijzers en ons ontwaken. Dank U Vader!

Margareth Lee

Inleiding

Onze Vader

Onze Vader,
die in de Hemelen zijt,
Uw naam worde geheiligd,
Uw Koninkrijk kome
Uw Wil geschiede
gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.
Geef ons heden ons dagelijks brood
En vergeef ons onze schulden
zoals wij vergeven onze schuldenaren.
En leidt ons niet in verzoeking
Maar verlos ons van het kwade
Want uwer is het koninkrijk
en de kracht en de heerlijkheid,
in de eeuwigheid
Amen.

Jezus gaf ons dit gebed, dat alle mystieke wijsheid in een notedop bevat. Bidden is volgens Emerson 'de overdenking van de feiten van het leven vanuit het hoogste gezichtspunt'. Dit gebed vertegenwoordigt beslist de meest verheven visie, waartoe de menselijke geest in staat is. Iedereen bidt de hele tijd, of we ons nu wel of niet daarvan bewust zijn en alles waar we om vragen wordt ons gegeven. God verhoort onze gebeden altijd. De wereld die wij ervaren, toont ons dat het nodig is om iets anders te vragen, om anders te leren bidden. En in het begin kan dat moeilijk zijn, want de

menselijke denkwereld staat lijnrecht tegenover de goddelijke.

Het was nooit de bedoeling dat dit gebed een overmatig herhaalde respons zou worden waarvan geen woord meer tot ons doordringt, zoals dat voor de meesten nu het geval is. Met dit gebed in onze gedachten kan ieder moment van ons aardse bestaan heilig zijn, tot ons hele leven één heilig moment is. Dan is elk moment hetzelfde wat er ook lijkt te gebeuren. En tegelijk worden alle dingen nieuw. Zo ziet de eeuwigheid eruit.

Jezus zei 'de mens leeft niet bij brood alleen, maar van elk woord dat voortkomt uit de mond van God'. Het Woord van God onderhoudt ons, en wanneer het in ons leeft als deel van ons bewustzijn, wordt ons menselijk bestaan vergoddelijkt. Het Woord van God sluimert in ons; het bestaat niet uit de woorden in onze heilige boeken, maar uit het bewustzijn waarmee deze boeken worden gelezen. En dat bewustzijn ontwaakt tot herinnering van de Waarheid door beschouwing en meditatie. De Waarheid maakt inderdaad vrij! God openbaart zich in ons bewustzijn als ons bewustzijn! Werkelijk dichterbij dan onze adem. Je bent zelf datgene waarnaar je op zoek bent. Dat kan echter niet onderwezen worden, want het is een ervaring. De functie van het gebed is het ervaren van de goddelijke Waarheid. De Waarheid is, dat bewustzijn alles is wat er is. En jij bent Het. Ons bewustzijn is niet hetzelfde als onze denkwereld. Het menselijk denken is gebaseerd op vernauwde waarneming. Bewustzijn is ook niet ontstaan als gevolg van evolutie, maar de wereld is ontstaan als gevolg van bewustzijn. Je hebt de wereld geconstrueerd als de ontkenning van je eigen realiteit. Je hebt geen

enkel houvast om te bepalen wat je bent, want alles wat je gelooft is waar voor jou. Je ervaart alles wat je gelooft. IK BEN DIE IK BEN. (Exodus 2:14)

Toch ben jij voorbestemd om de Werkelijkheid en Waarheid te kennen. Het criterium voor je werkelijkheid, de Waarheid wie je bent, verenigt je met alles, want God is Liefde en Eenheid. Liefde is allesomvattend. Het houdt liefde in voor alles in het bewustzijn. In het goddelijk licht zien we alleen maar met de liefdevolle blik van God. En dan zie je dat je zelf de volmaakte uitdrukking bent van het goddelijk bewustzijn.

Hoofdstuk 1:
Goddelijk vaderschap;
de liefde van de Almachtige, onze eenheid
en onze goddelijke eigenschappen.

Wanneer we bidden 'Onze Vader', dan is dat een geloofsbelijdenis: we erkennen de eenheid met elkaar en met God door uit te spreken dat we beseffen dat we allen kinderen van één vader zijn; dat die vader goddelijk is en wij dus ook; dat Deze ons zeer goedgezind is, ja, ons buitengewoon en onvoorwaardelijk liefheeft, zoals van een goddelijke en dus volmaakt liefhebbende vader verwacht mag worden.

In dit gebed is steeds sprake van ons en onze; nergens komt ik, mij of mijne voor. Alles draait om onze gemeenschappelijke ervaring. We vragen niets alleen voor onszelf, maar voor de hele mensheid.

Wie het Onze Vader bidt, zou zich ervan bewust dienen te zijn, dat er geen wezenlijk verschil tussen ons is, ongeacht onze fysieke verschijningsvorm. Ongeacht huidskleur, geslacht, leeftijd en andere fysieke en persoonlijke eigenschappen, zijn we kinderen van een goddelijke vader. We zijn weliswaar individuele bewustzijnscentra, die elk alles vanuit een uniek perspectief beleven, maar het is dezelfde Geest die al deze ervaringswerelden verwerkt.

Het is verkondigd dat God alleen de Vader is van diegenen die in Hem geloven. En het is waar dat slechts diegenen die in Hem geloven hun eenheid met Hem en elkaar in Christus kunnen ervaren. Als we God niet als onze Vader erkennen, wie zien we dan als onze schepper? Hoezeer we het echter ook proberen, we kunnen

niet iets worden dat we niet zijn. We kunnen ons volkomen identificeren met het ego, met een beeld van beperking en kleinheid. Maar wat van God komt is onveranderlijk en zal eeuwig zo blijven als Hij het heeft geschapen. Zelfs als wij niet geloven in God, gelooft hij altijd in ons. En wij kunnen ons slechts tijdelijk buiten het bereik van Zijn genade plaatsen in onze verbeelding.

In het evangelie naar Johannes (10:30) zegt Jezus; 'De Vader en ik zijn één.' Het werd als Godslastering beschouwd om jezelf God te noemen en een doodzonde, waarop de doodstraf stond. Tegenwoordig zal het ego je nog steeds niet toestaan om je realiteit te kennen of te verkondigen, maar gelukkig staat er niet langer de doodstraf op in onze maatschappij.

Dus vertelt Johannes ons (10:31-39): 'De Joden raapten weer stenen op om hem te stenigen. Jezus antwoordde "ik heb jullie vele goede werken van de Vader getoond. Voor welke van deze gaan jullie me stenigen?" De Joden antwoordden; "het is niet voor een goede daad dat we je gaan stenigen, maar voor Godslastering, want hoewel je slechts een mens bent, maak je jezelf tot God." Jezus antwoordde; "staat het niet geschreven in jullie wetten "ik zei dat jullie goden zijn" (Psalmen 82:6). Als diegenen tot wie het woord van God kwam, 'goden' genoemd werden - en de heilige geschriften kunnen niet uitgevlakt worden - kun je dan zeggen dat degene die de Vader gezalfd heeft en in de wereld gezonden God lastert omdat ik zei 'ik ben Gods Zoon'? Als ik niet het werk van mijn Vader doe, stel dan geen geloof in me.

Maar als ik ze wel doe, zelfs al geloven jullie mij niet, geloof in de werken, zodat je kunt

weten en begrijpen dat de Vader in mij is en ik in de Vader ben." Toen trachtten ze hem weer aan te houden, maar hij ontsnapte uit hun greep.'

Door de eeuwen heen hebben heiligen telkens weer hetzelfde gezegd en hun lichamen werd het zwijgen opgelegd. Maar de Waarheid over ons kan niet tot zwijgen worden gebracht.

Het ego zal de Waarheid altijd weerzinwekkend vinden. Het voelt zich erdoor terechtgewezen en bestraft. Dat is waarom een deel van je misschien niet houdt van datgene wat Jezus je vertelt, terwijl een ander deel diep geraakt is. De Waarheid duwt tegen de conceptuele gevangensmuren die jij in je geest hebt opgetrokken. De menselijke geest is gespleten en contact met de Waarheid onthult dat. De Waarheid heeft geen suikerlaagje nodig. Datgene waarvoor het bestemd is, zal het herkennen en er verrukt over zijn. Daarom kan niet iedereen de Waarheid aan. Het hangt af van je mate van lichtschuwheid. Als je iemand bent die het kwaad goed tracht te praten, en het dus echt maakt, zul je geneigd zijn het denken van de Heilige Geest als 'zwart-wit' te beschouwen. Die ziet namelijk dat het kwaad dat jij ervaart, niet echt is en op kan lossen in het niets waaruit het kwam, als jij dat toestaat. Het is dus niet de bedoeling te doen alsof we geen kwaad zien, of te proberen het goed te praten. We zien wel kwaad, want we zien al het kwaad dat we verzonnen hadden en waar we in geloofden. Het is de bedoeling het tegen het Licht van de Waarheid en de Realiteit te houden en je af te vragen; is het echt? Naast alle kwaad dat we zien, leggen we de Waarheid en als het iemand anders is die ons onze oude leugens voorhoudt, spreken we de Waarheid tegen die

persoon.

Dan ben je op een punt gekomen waarop je zegt; ik zie de dromer en ik zie zijn dromen. Ik projecteer niet meer, want ik ben de Christus. Alleen het egodenken projecteert. Ik zie mijn broeder zoals hij echt is en ik zie ook wat hij denkt dat hij is. Daarvoor bied ik heling aan. Ik veroordeel hem niet, ik neem hem niet kwalijk dat hij onwetend is, maar ik hou hem de Waarheid voor.

Veel wat hierna komt, kan als heel ongemakkelijk worden ervaren. Het is zo bedreigend voor het ego, dat het de verkondiger van deze leer heeft gekruisigd. Het is de bedoeling verlost te worden van de muren die in je geest tegen de Waarheid zijn opgericht. Je wenst bevrijding van oude ideeën en conditioneringen. Hier wordt geprobeerd tegen die muren te duwen en dat kan ongemakkelijk aanvoelen. Je zult er niet alleen dingen in vinden die aansluiten bij je oude gedachten. Dat is niet de bedoeling. Het is de bedoeling om iets nieuws te leren, niet om louter bevestiging te vinden voor je eigen ideeën. Dat wat gemakkelijk aanvoelt, remt en beperkt ons. Sommigen vinden het 'dualistisch' en ervaren het als bestraffend. Alleen het ego vindt de Waarheid bestraffend. Wanneer je het ego de Waarheid voorhoudt, voelt het zich altijd veroordeeld, want het veroordeelt zichzelf. Het ego tracht verwarring te zaaien door de Waarheid te vervormen. Als het verwrongen denksysteem van het ego probeert om het zwaard van Waarheid te hanteren, ziet dat er klungelig en lachwekkend uit.

Zo heeft het de woorden van de Meester verwrongen weergegeven. Een voorbeeld hiervan is de vertaling van een deel van de bergrede,

waarin Jezus gezegd zou hebben; 'zalig zijn de armen van geest'. Wie zijn dat? Geest is goddelijk, hoe kan Jezus gebrek aan geest verheerlijkt hebben? Natuurlijk deed hij dat niet. De tekst luidde in feite: 'zalig zijn zij die om geest vragen'. Wanneer we bereid zijn ons bewustzijn te laten verruimen, zijn wij zalig.

Zolang wij de wet niet begrijpen, die stelt dat we altijd ervaren wat we geloven, zullen we de grootsheid die ons werkelijk toebehoort, afwijzen. En diegenen aanvallen die zich niet met ons verenigen in kleinheid.

Dus werd getracht Jezus voor het spreken van de Waarheid te stenigen, overal waar hij ging, maar niets kon hem vasthouden, zelfs niet het graf. Zijn woorden werden vervormd en de nadruk werd gelegd op aanbidding van zijn persoonlijkheid, waarbij hij tot een uitzondering werd gemaakt, in plaats van het voorbeeld dat hij bedoelde te zijn. In de afgelopen eeuw zijn er velen naar voren gekomen, die de moed hadden de Waarheid te spreken, zoals die door onze Meester, Jezus, onderwezen werd.

En wij, de kinderen van God, verkondigen dat we gemaakt werden in zijn 'Beeld en Gelijkenis' en dus net als Hem zijn. God is Geest en wij dus ook.

We bezitten dezelfde vermogens en eigenschappen. Dat is het kenmerkende van de relatie met onze Vader.

God heeft ons niet als stoffelijke lichamen geschapen, maar als Zichzelf. Dus als een volmaakt geestelijk wezen, met alle goddelijke eigenschappen en vermogens, zoals almacht en alwetendheid. Kinderen van God moeten wel goddelijk zijn. En zoals in de gelijkenis van

de verloren zoon wordt verhaald, lijkt het erop dat wij ervoor hebben gekozen om onze erfenis te verspillen door ons blikveld te vernauwen tot de perceptuele visie, die het stoffelijk bestaan kenmerkt. We hebben gekozen voor heel beperkte visie, waarin alles wat we denken te weten gebaseerd is op gissingen. Maar dat is slechts één niveau van ons bestaan. Dit is slechts één aspect van onze ervaring. We zijn óók tijdloos bewustzijn, waar alle dingen en ervaringen zich tegelijk bevinden. Waar Kennis is en geen perceptuele speculaties. Een toestand van tijdloze gelukzaligheid in tegenstelling tot het onechte; perceptie, onwetendheid en dus twijfel en gissingen. Onze werkelijke ervaringswereld omvat alles, de stoffelijke wereld en alle andere mogelijkheden die we ons in perceptie niet voor kunnen stellen.

We zijn geen geest in een lichaam; het lichaam is een beeld in onze geest, waarmee we ons associëren in onze materiële ervaring. Alle waargenomen verschillen tussen mensen en alle vormen zijn gewoon aspecten van de materiële ervaring. Het zijn mogelijkheden die we uitgewerkt hebben nadat we ze bedacht hadden. Elke gedachte heeft zijn neerslag in vorm. Dat was Onze Wil. Het was echter niet onze wil dat we zouden lijden onder ons uitstapje in vorm. Maar om vorm te ervaren moesten we ons beperken en onszelf als het ware hypnotiseren.

En we konden niet voorzien welke gevolgen dat zou hebben. We hoeven alleen te ontwaken tot onze goddelijke realiteit om te ontsnappen aan onze zelfgemaakte gevangenis, de wereld van pijn, lijden, ziekte, ouderdom en dood. En dan beseffen we ook wat voor groots experiment dit is geweest.

We hebben het onmogelijke kunnen ervaren, een wereld die 'god-loos' is; een wereld met twee tegengestelde machten, waarin we afgescheiden leken te zijn van elkaar en van God. Een wereld waarin de sterksten overleven en waarin onze verschillen onze waarde bepalen.

Bekeken vanaf de andere kant, waarin we alles op de juiste wijze waarnemen, zijn deze ideeën ongelooflijk. Ook het schijnbare verschil in spirituele ontwikkeling is geen werkelijk verschil, want het is tijdgebonden. En tijd is een illusie. We zijn allen unieke individuele aspecten van één Geest en ieder representeert een uniek perspectief. Alles dat in het bewustzijn van wie dan ook is, is in het bewustzijn van allen. Het zal allemaal geïntegreerd worden. We ervaren telkens maar een klein stukje van de oneindigheid; de ervaring van tijdgebonden toestanden is eindig en dus zeer miniem. We evolueren naar de realisatie van eenheid. Dat manifesteert zich uiterlijk in onze maatschappelijke organisaties en in waarden en normen waarin gelijkheid en eenheid centraal staan. Niets kan ons ontwaken tot het besef van onze innerlijke verbondenheid tegenhouden. De transformatie gaat altijd door. Alles is een plaatje in de geest en speelt zich af in bewustzijn; maar wat een plaatje! De materie die zich verdichtte uit de atomen van de 'big bang' en alles vorm geeft, is van grootse complexiteit en diversiteit. Elke materiële evolutie weerspiegelt de ware evolutie, die van bewustwording. De grenzen die het beperkte denken heeft gesteld, zijn allemaal onjuist. Elke nieuwe horizon biedt uitzicht op weer nieuwe einders. Er is altijd meer.

Elk nieuw bewustzijnsniveau opent nieuwe perspectieven en wordt uitgedrukt in nieuwe omstandigheden. Vooruitgang is eeuwig. Elke deur is open. We zijn bevrijd, wanneer we niet langer gehecht zijn aan de illusie van het vergankelijke en waardeloze, waaruit onze wereld bestond én als we ook onze afkeer hiervan hebben losgelaten.

De enige juiste reactie op deze wereld, waarvan wij deden alsof die bestond, is verbaasde geamuseerdheid. Het belachelijke kan alleen lachlust opwekken.

En we zullen allen tezamen goddelijkheid uitdrukken, zodra er genoeg zijn die dat doen. En in feite doen we dat altijd al, ook al doet een deel van ons wezen alsof het iets anders is. Want tijd bestaat niet, het is een deel van de ervaring van goddeloosheid. Je ware Zelf kijkt in de ervaring van tijd vanuit tijdloosheid waar alle Kennis is. Er is maar één tijd; nu. En het goddelijke heden is tijdloos. En er is maar één plaats en dat is in God. Er is geen plaats waar God niet is. God is altijd bij je.

De onvoorwaardelijke liefde van de Almachtige lijkt in niets op enige menselijke liefde. Het is niet gebonden aan enige vorm. Meestal doet een aardse vader heel veel voor zijn kinderen; hoeveel meer kunnen wij van onze goddelijke Vader, die almachtig is en ons volkomen liefheeft, verwachten!

God schiep ons en zag dat het goed was. En Hij is niet van mening veranderd, want in wezen zijn we niet veranderd. We kunnen niet veranderen, want van God gaat alleen het onveranderlijk goede, het goddelijke, uit. We zijn altijd één met God, ongeacht onze schijnbare ervaring van afgescheidenheid. En we

zijn altijd verbonden in Zijn Geest.
Niet alleen zijn we dus één, maar we zijn ook bemind en nog wel door de Heerser van het Universum. We zijn godenkinderen. Onze Bron gaf ons alles in onze schepping. Niets werd ons onthouden. We beschikken over hetzelfde scheppend vermogen, dezelfde almacht als onze goddelijke Vader. Onze Vader is geen boze, kwaadaardige man, die ons kwaad wil doen in naam van liefde.

Toen de Geest ons voortbracht, maakte Hij ons als Zichzelf, onkwetsbaar en onvergankelijk. Uit God kan alleen het volmaakte voortkomen. Al de angst en wrok die ons denken, voelen en handelen bepaalt, zijn ontstaan door onze vereenzelviging met een kwetsbaar, sterfelijk, verzonnen zelf; een belachelijke leugen. Geest kan niet sterven. Alle lijden dat we ervaren, leggen we onszelf op. Het is niet Gods Wil. Onze Vader heeft ons lief en wil dat we gelukkig zijn. Hoewel negatieve ervaringen ons in zekere zin naar het licht kunnen leiden, komen ze niet van God. We kunnen ze alleen ervaren als we ons Zelf als afgescheiden zien. Liefde onderwijst nooit via haat.

We kunnen pas gelukkig zijn als we onze goddelijke erfenis opnieuw aanvaarden. Laten we ons realiseren wie we werkelijk zijn en elke vereenzelviging met het kleine zelfbeeld loslaten. We zijn niet sterfelijk en machteloos.

We zijn geen slachtoffer van een wrede wereld, overgeleverd aan armoede, vijandigheid, lijden, ziekte, pijn en dood. In de goddelijke werkelijkheid, die de enige is, zijn we onsterfelijk, en door de goddelijke liefde en genade beschikken we over de almacht die ons in staat stelt alles te ervaren dat we maar

verlangen.

God heeft zelf elk verlangen in ons geplaatst, ook het verlangen naar meer. Een verlangen dat door het ego wordt gebruikt om onze aandacht te richten op datgene waarin het ontvouwen van de goddelijke Waarheid niet te vinden is. Elk verlangen is verlangen naar God. We vullen het zelf in met allerlei vervangingsmiddelen. Is het je niet opgevallen dat een vervuld verlangen geen bevrediging geeft, dat elke bevrediging maar kortstondig is? Verlangen blijft altijd bestaan. Als je het ene hebt, verlang je alweer naar het volgende of meer van hetzelfde. Dit gebeurt totdat je geen waarde meer hecht aan het waardeloze. Datgene wat het ego blij maakt is altijd klein en vergankelijk. Niets wat tijdelijk is zal je ooit werkelijk gelukkig kunnen maken. Alleen Kennis van God kan je werkelijk bevredigen.

Zonder het verlangen naar meer, zou echter geen enkele sterfeling verleid kunnen worden om de behoefte aan dualistische ervaringen op te geven. Voor de mens die niet ontwaakt is, lijkt bewustwording op vernietiging, want het is het einde van al het bekende, alles waar men aan gehecht is. De speciale relaties, die de wereld buiten sluiten, 'samen oud worden'; het onderscheid tussen mensen, dit beperkte denken bestaat niet in de goddelijke werkelijkheid. Daarom is het een wonder, als jij bereid bent het pad van licht te volgen.

Het is dus niet het verlangen zelf dat overwonnen moet worden, want het is niet het verlangen naar meer dat ons in het materiegebonden bewustzijn leidt, maar het verkeerd gerichte verlangen. Als we niets meer zouden verlangen dan waar we ons in de dualiteit bewust van zijn, zou dat het toppunt

van hopeloosheid zijn. Als je zou denken dat datgene waaruit je realiteit bestaat, leven was, dat dat alles was, zou je uiteindelijk willen sterven. Alleen door te zoeken, kunnen we de genade van God ervaren. Want daardoor tonen we onze bereidwilligheid om Zijn genade te ontvangen.

Zoeken is een ontkenning van God, want God is hier en nu. Maar je moet en zult zoeken tot je je hier aldoor van bewust bent. Diep van binnen weten we dat we het vermogen hebben om de oneindigheid van de Realiteit te ervaren. Er wordt vaak gezegd dat we onze ervaringen moeten accepteren, ons niet moeten verzetten. Kun je lijden overwinnen door het te accepteren, er zelfs van te houden, zoals sommigen zeggen? Het is onmogelijk om lijden te accepteren, als we denken dat het echt is. Onder de veelgeroemde berusting schuilt een enorme dosis wrok en angst voor God. We kunnen dit alleen als we onze ongewenste ervaringen accepteren in de wetenschap dat ze niet gebaseerd zijn op de Werkelijkheid.

We hoeven niets te veranderen, want in onze transformatie veranderen onze omstandigheden vanzelf. Iedereen ervaart beperkingen. Er is een schijnbare diversiteit en de één lijkt meer te lijden dan de ander, maar er bestaat geen werkelijke gradatie in lijden. Het menselijk leven is onvoorstelbaar pijnlijk. Je lijkt je te kunnen handhaven en pas wanneer je aan de andere oever bent aangekomen, zie je hoe grimmig het menselijk lot is. Alles wat verbetering beoogt door het veranderen van uiterlijke omstandigheden, is slechts het vervangen van de ene pijnlijke illusie door de andere. Daarom heeft het geen zin om verbeteringen aan te brengen in je situatie;

pas als je denken verandert, komen er blijvende veranderingen in je leven.

Achter al onze verlangens bevindt zich het verlangen naar waarachtige vervulling.

Verlangen lijkt gebaseerd op onvrede met onze huidige ervaring. Elk verlangen is echter het verlangen naar God, maar de mens weet niet waar Het te vinden is.

We verlangen naar liefde en willen bemind worden; en we beseffen niet dat we dat alleen kunnen ervaren door het zelf te voelen. We verlangen naar Waarheid en zoeken die in uiterlijke verschijnselen en dingen. In ons is echter een spiritueel vermogen, dat ons de Waarheid toont, wanneer de Christus dit licht in ons heeft aangestoken en dat vermogen ontwaakt is.

We verlangen naar macht, want we hebben onze ware macht uit onze herinnering gewist en voelen ons nu hulpeloos en machteloos. Alle macht van God staat echter tot onze beschikking. We verlangen naar vrijheid en beseffen niet dat we dat altijd al zijn. We verlangen naar gerechtigheid en zien niet in dat er reeds volmaakte gerechtigheid werkzaam is in ons leven; dat ons denken en onze overtuigingen al onze omstandigheden scheppen en dat al het kwaad dat we beleven zich alleen door onze verbeelding in onze ervaring bevindt. Het is onmogelijk dat er twee almachtige machten tegelijk bestaan. En als er een macht ten kwade bestond, die ondergeschikt was aan de macht van God, zou God kwaad kennen en zondig zijn. God kent geen kwaad en geeft geen kwaad en in Werkelijkheid is het er ook niet. De Werkelijkheid bestaat uit een onophoudelijke overvloedige stroom van zegeningen.

De mens verwacht liefde te vinden in een

sterfelijke relatie, maar alleen goddelijke liefde kan ons echte liefde laten voelen. Deze liefde is onbeschrijflijk, het is energie, niet louter een gevoel. Velen zeggen dat er wel degelijk vormen van totale liefde hier zouden zijn; ouderlijke liefde of de liefde tussen zogenaamde zielsverwanten werd aangevoerd als voorbeeld. Of de liefde van een miljonair, die onbaatzuchtig al zijn geld heeft weggeschonken in de loop van een aantal jaren. De liefde van stervelingen lijkt niettemin op een schaduw in een lachspiegel, die alles vervormt, wanneer je eenmaal de goddelijke liefde hebt ervaren. De liefde zelf is altijd puur en zuiver, maar de gedachten en vooral de angsten die het begeleiden, hangen er als een sluier voor. Wat houdt ouderlijke liefde in wezen in? In onze speciale liefde voor onze kinderen, vervullen we ze van angst door ze te leren bang te zijn voor de wereld en zich te vereenzelvigen met een lichaam en te denken dat ze zelf overal voor moeten zorgen, in plaats van te vertrouwen op de goddelijke voorziening. Ze leren dat in ieders leven het kwaad ieder moment kan toeslaan. Het is alleen een kwestie van tijd. Iedereen krijgt vroeg of laat een portie lijden op zijn bord. Het beste wat ze kunnen verwachten is een kleinere portie dan anderen en redelijk ongeschonden op ouderdom en dood afstevenen. Ze leren ook dat hun ouders meer liefde tonen wanneer ze 'lief' zijn, dan wanneer ze 'stout' zijn; en zo leren ze dat liefde verdiend moet worden. Al met al leren ze precies wat ze willen leren; dat er een wereld bestaat waarin goed en kwaad elkaar afwisselen. Daarvoor zijn we hier gekomen en we zijn allen volmaakte dualistische denkers geworden. Zonder het te beseffen, geven we elkaar niet de liefde

die we werkelijk verdienen. We zien elkaar als minder dan we werkelijk zijn: we zijn allen een manifestatie van de Goddelijke Geest en buitengewoon beminnenswaard. Persoonlijkheden hebben echter niet lief; dat hoort in wezen niet bij een beperkte zelfdefinitie. Toch is liefde in allen en gebeurt alles uit liefde. De paradox hier is dat we uit liefde haat en beperking geven aan ieder die dat wil ervaren. We denken dat bezorgdheid een uiting van liefde is, maar het is ontstaan uit angst. Wie in duisternis wandelt, drukt zo zijn liefde uit. Hij biedt echter haat, geen liefde, want hij vertrouwt niet op de goddelijke zorg. Zelf kan hij niets voor een ander doen; want mensen kunnen elkaar uiteindelijk niet echt helpen. Het is God die zorgt, God die helpt. Laten we niet langer om haat vragen. Laten we eindelijk onze ware erfenis opeisen.

De liefde van mensen voor hun partner is er meestal op uit iets te krijgen. Als dat niet zo was, zouden ze iedereen liefhebben. Als iemand van ze houdt om wie ze zelf niets geven, doet dat ze niets. Die ander heeft dus niets wat ze willen.

Liefde tussen 'zielsverwanten' kan een heel mooie ervaring zijn; maar voor hoe lang? In het dualistisch denken is verlies mogelijk en dus onontkoombaar.

Het geloof in een speciale zielsverwant ontstond toen westerlingen over reïncarnatie leerden. Onder hypnose gingen ze terug naar 'vorige levens', en kwamen tot de ontdekking dat ze al eerder een relatie met hun geliefde hadden gehad. Twee dwalingen spelen hier. Ten eerste is er geen sprake van incarnatie, laat staan reïncarnatie; maar wel van de ervaring

ervan. Alle tijd is er altijd, er is geen verleden of toekomst; er is alleen het heden. En dat gebeurt niet ergens op een ander niveau, het gebeurt op het enige niveau dat werkelijk is. De ervaring van tijd is de ervaring van een illusie, een doen-alsof. Het is als een speciale bril die we hebben opgezet om de werkelijkheid anders te zien. Als het verleden een deel is van het verhaal dat we onszelf vertellen, een holografische voorstelling, wat is reïncarnatie dan?

De tweede dwaling heeft betrekking op de speciale aard van de relatie. Degene in wie een zielsverwant wordt gezien, zou eerder als een reisgenoot beschouwd moeten worden. Een veelgeciteerd gezegde noemt ons 'spirituele wezens op een menselijke reis.' Dit behoeft een correctie; we zijn één spiritueel wezen op een menselijke reis. We zijn allemaal zielsverwanten. We zijn één. En de enige relatie is een goddelijke relatie, waarin je eigen transformatieproces gediend wordt door de relatie. Je verbindt je met datgene wat je in de ander ziet. Waarmee je je verbindt, bepaalt de relatie. Je kunt mooie sterfelijke eigenschappen zien in de ander, maar bedenk dat al deze 'deugden' een tegengestelde inhouden. En die zul je dan ook ervaren, hetzij binnen, hetzij buiten de relatie. Als je je verbindt met de Christus in plaats van met de sterfelijke persoonlijkheid, is de relatie stabiel en vervuld van consistente, onvoorwaardelijke liefde en vrede. Dat doe je door je definities over de ander los te laten. Wat je eerst bestempelde als luiheid, of egoïsme, of een opgeblazen ego, kun je dan gaan zien als angst. En je kunt je afvragen waarom je daarmee wordt geconfronteerd; welke

overtuiging in jou toont je gedrag dat voor jou lijkt op luiheid of egoïsme of misplaatste trots? In elke relatie weerspiegelt de ander immers enkel jouw gedachten en overtuigingen. Je trekt altijd mensen aan die enkel jouw gedachten en overtuigingen weerspiegelen. Het is niet jouw taak een ander te veranderen, maar we kunnen wel proberen de ander datgene te geven waarin hij of zij tekort lijkt te schieten. En tegelijk te beseffen dat de Werkelijkheid en de Waarheid en het Licht in hen niet kan veranderen door hun dromen. We hoeven niet goed te keuren wat alleen afkeer op kan wekken, maar we dienen wel te bedenken dat alles wat we zien tot het rijk van de tijd behoort en dus tijdelijk is. In feite is het volledig in het verleden. De ander is niets wat hij denkt te zijn. Wat is eeuwig? De ander is dat. Wat is onbeperkt? De ander is dat. Zie zijn werkelijkheid en in het licht daarvan zul je je eigen licht ontdekken. Zie het meesterwerk van God in de ander en hij zal je een spiegel voorhouden die je hetzelfde toont. Het is heel gemakkelijk om van een ander te houden, als je God in hem ziet. Dat is de weg naar geluk, want je visie op het leven verandert daarmee. Je verliest je angst voor je naaste en dat is een groot deel van de angst die op je drukt. Noem echter niemand goed, want persoonlijkheden zijn niet goed. Zie enkel de Christus in je broeder. Alle ware schoonheid die je in een ander ziet, is potentieel in iedereen en komt van God.

In een spirituele relatie kun je degene die bij je is bijzonder waarderen; maar als dat iemand anders is dan gisteren, zul je niet treuren of wrok voelen, alleen dankbaarheid. Je hebt dan geen speciale relatie nodig, want je beseft dat

alles in je ervaring er is om je te helpen om je Godsbesef uit te breiden en je bewustzijn te verruimen. Elke relatie dient om je de Waarheid te laten zien. En daarvoor worden precies de juiste geestverwanten op je pad gebracht. In de visie van God zijn we allen volmaakt. Alles in Zijn Bewustzijn vervult God met vreugde en liefde. Dit is wat we voelen voor ieder op ons pad wanneer we dit bewustzijn weerspiegelen. Een relatie die je dichter brengt bij de ervaring van wie je echt bent, is een relatie met God. En dat is de enige echte relatie.

Iedereen kent voorbeelden van altruïstisch gedrag. Er zijn velen die relatief veel geld weggeven. Iemand die met gevaar voor eigen leven een ander redt, noemen we een held. Regelmatig wordt iemand, die zelfmoord wilde plegen, gered. Als de redder zou beseffen, dat leven onvergankelijk en onaantastbaar is en dat elk sterven een vorm van zelfmoord is, zou hij misschien iets van echte waarde geven aan de geredde. Dan zou hij de ander er misschien van kunnen overtuigen dat zelfmoord geen oplossing is voor problemen; dat datgene wat gedood lijkt te kunnen worden, niet echt is. Eerst moet hij echter zelf beseffen dat Bewustzijn niet kan sterven. Je kunt alleen ontsnappen door te ontwaken.

Dit toont ook de onhoudbaarheid van de sterfelijke tweedelingen aan. Zowel zelfzucht als onzelfzuchtigheid bestaan niet. Door onbaatzuchtig te zijn, stijgt je zelfwaardering en meestal ook die van de mensen die je kennen. Het is heerlijk om je goed te voelen over jezelf. Die vreugde heb je dan jezelf gegeven. En wanneer je alles en iedereen als deel van

jezelf ervaart, geef je vrijelijk. Je geeft aan je Zelf en het komt altijd iedereen ten goede, ook jou. Het kan lijken alsof er sprake is van opoffering. Dat is echter onmogelijk, wanneer er liefde wordt gegeven. De behoefte om voor anderen te zorgen, om ze te helpen genezen, de behoefte om liefde te geven, zijn alle geïnspireerd door God. Alleen degene die ons onderwijst over onze eigen macht, onze goddelijke vermogens in eenheid met God, helpt ons daadwerkelijk. Alles wat je verder doet, dient om de ander toegankelijk te maken voor bewustwording. Maar maak het niet echt! Want elke nood die je in de ander waarneemt, is je eigen nood. Je doet wat je kan; voor sommigen is dat het geven van geld en materiële zaken, anderen van zichzelf.

Deze gaven zijn meestal gericht op het lichaam. Alles wordt echter ten goede gebruikt door de Christus, dus is elke gave waardevol. En is het niet wonderbaarlijk als je in staat gesteld wordt iets van blijvende waarde te geven, namelijk de Kennis over wie de ander echt is en wat de Werkelijkheid is? Iedereen met wie je verbonden bent, die door jou bereikt wordt, staat weer in verbinding met vele anderen. Uiteindelijk doe je alles voor je Zelf; in individuele zin en in het totale verband is de opbouwende macht van liefde voor je bestwil. Het dienen van anderen is in je eigen belang. Je kunt toch alleen maar aan jezelf geven. Dat is heel verreikend. Waarbij zou je het meest gebaat zijn als je leefde in een nachtmerrie van eigen makelij? Wil je dan niet horen dat het maar een droom is?

Het ware geven is overgave tot aan het overgeven van al je gedachten aan de Heilige Geest. Geven is scheppen. De geest kan alleen

maar scheppen, de geest is niet in staat tot ruilhandel. Wanneer je niet geeft, schep je niet en ben je in de ervaring van beperking en dood. Je zit dan vast in de constructies van je eigen geest. Alles is je Zelf. Laat je identificatie met een klein, beperkt zelf los. Word je bewust waarom je iets wil; als je denkt dat het geld is, wat je gelukkig zal maken, weet dan dat alles wat geld kan kopen in het niet valt bij de vreugde die God geeft. Als je je geluk in een romantische relatie zoekt, besef dat je liefde ervaart door het te geven, niet door het te zoeken in een ander. Geef iedereen met wie je in contact komt alle mogelijke liefde. En vergeet jezelf niet hierbij; de liefde die je zoekt is in jezelf. Doe alleen datgene waardoor je je goed voelt over jezelf. Als je jezelf bent, voel je alleen vrede. Als je tegen je eigen aard indruist, voel je pijn. Je bent een geliefd kind van God. Je bent een wonder, want je bent voortgekomen uit goddelijke verbeeldingskracht. Behandel jezelf zoals God dat zou doen. En gaandeweg ga je jezelf dan ook met de verheugde, opgetogen blik van God zien. Verwerkelijk je ware Zelf; laten we denken, voelen en handelen zoals God het bedoeld heeft, volgens onze ware natuur.

Hoofdstuk 2: De verblijfplaats van God; wat is de Hemel?

De woorden 'Onze Vader' zeggen dus heel veel over wie we zijn, wat onze relatie met God is en wat onze onderlinge relatie is. Wanneer we zeggen 'die in de Hemelen zijt', geven we daarmee niet aan dat God zich in een fysieke locatie, ergens boven ons bevindt. Alles is geestelijk en de hemel is net als alles een geestestoestand. God is altijd in de hemel; het hemelse, verheven bewustzijn is God. God is alles wat er is, buiten God kan er niets zijn. Alles wat er buiten de hemel schijnt te zijn, is verzonnen, het is een simulatie, een illusie. Het goddelijk bewustzijn is zich alleen van het goddelijke bewust. Er is in zo'n bewustzijn geen plaats voor relatieve waarneming, voor het onderscheid en de afgescheidenheid van het vernauwde sterfelijke blikveld. Maar we kunnen niet in een privé-wereld leven. Zelfs daarin is eenheid: de consensus over de realiteit is nodig om het echt te maken voor ons. Om een wereld van afscheiding te kunnen ervaren moesten we het zelfs daarover eens zijn. Je moest getuigen hebben voor het idiote idee dat je een afgescheiden wezen in een lichaam zou kunnen zijn. Als niemand je daarin steunde, zou je het al lang hebben opgegeven.

In de sterfelijke waarneming rijst de vraag; hoe kun je zeggen dat oorlog, misdaad, ziekte, armoede, ouderdom en lijden niet echt zijn? En waarom zou je dat zeggen, wat voor nut heeft het om dat te zeggen? Dat wat we het kwaad

noemen, heeft wel plaats in onze ervaringswereld, maar het vindt zijn oorsprong niet in de goddelijke realiteit of in de werking van een kwaadwillende macht; het ontspruit louter aan het menselijk ervaringsvermogen. Gelukkig maar, want als God of een kwade macht buiten ons er verantwoordelijk voor waren, hoe zouden we dan ooit kunnen ontsnappen?

Er is geen God en kwaad, er is alleen maar God. Wanneer we zeggen dat God de enige macht is, zeggen we dat de Realiteit absoluut goed is. Toegegeven, soms lijkt het 'kwaad' heel echt. Het kan lijken alsof het lot zich tegen ons heeft gekeerd, alsof er een samenzwering gaande is om ons te laten lijden. Dat is echter niet zo. Alles wacht erop om door ons met andere blik bekeken te worden. Er zijn ons geen grenzen gesteld. We mogen alles ervaren wat we willen. Er is geen enkele macht die ons tegenhoudt. Niets kan ons arm, ongelukkig, ziek, onveilig of onbemind houden dan wij zelf. Wanneer we onze aandacht richten op God, het almachtig goede als de enige macht, verdwijnen al onze problemen geleidelijk in het niets van waaruit ze kwamen.

God is overal en goed. God moet dan ook alles zijn en in alles zijn. En alles is dus goed. God is dus ook in iedereen, zelfs in je zogenaamde vijanden. Zoals Iyanla Vanzant zegt 'je broeder is God, knap vermomd als een idioot'. Wanneer je je blind staart op zijn fouten, zul je zijn goddelijke wezen niet kunnen waarnemen. Het gedrag is de buitenkant en dat is van tijdelijke, voorbijgaande aard. We moeten fouten niet echt maken, dan zal elk schijnbaar kwaad uit onze gedachtewereld verdwijnen.

Bovendien laat God je altijd zien, wat je wil zien. Als je de Christus in je naaste wil zien, komen er genoeg mensen die je het gelaat van de Christus willen tonen. Degenen die de rol hadden om op je knoppen te drukken en je tot vergeving te activeren, veranderen of verdwijnen uit je ervaringswereld.

Zelf kun je niemand veranderen. De Heilige Geest verandert mensen, want Die alleen kent hun hart en hun pad. Jij kunt echter niet bepalen hoe anderen zich moeten gedragen. De mens kan niet bepalen wat goed is. Iedereen denkt te weten wat verlicht of spiritueel of goed handelen is, maar het sterfelijk oordeel is altijd fout, want het is gebaseerd op verkeerde uitgangspunten, die lijnrecht tegenover de Waarheid staan. We zijn hier om los te laten, niet om heilig te doen. Mensen doen de hele tijd alsof. Daardoor raak je echter uiteindelijk het contact met je echte gevoelens kwijt. Het vereist moed om integer te zijn. Maar integriteit leidt naar geluk. Het is de bedoeling om niet meer te doen alsof. Wie denk je voor de gek te houden?

We hebben getracht God te herscheppen naar onze sterfelijke maatstaven; en we schiepen een God die eist dat je eerst moet lijden en doodgaan, om in de hemel te komen. En tijdens deze hele beproeving moet je boven alles van God houden. Wie zou dat kunnen?

Het is een teer punt, het geloof in een hemel na de dood. We kunnen iets leren van de ervaring van mensen met een 'Bijna Dood Ervaring' (BDE), die in het licht kwamen. Wij verwijzen er liever naar als een 'Bijna Leven Ervaring'. Elke soort van ervaring waarin de geest afstand neemt van het lichaam is een

ervaring van transformatie; het is dus eerder een 'leven' ervaring of 'bijna-leven' ervaring te noemen. En hoe we eruit komen, bepalen we zelf. We bepalen dan zelf of we naar huis gaan, of niet. En zo niet, dan gaan we door met het beleven van deze illusie van afgescheidenheid. En met de zuivering van onze gedachtewereld. Want het laatste oordeel is het moment waarop we voor het laatst geoordeeld hebben. Dat is het moment waarop we niets meer waarnemen buiten de goddelijke werkelijkheid. Want als we niets meer veroordelen, zal er in de wereld om ons heen geen kwaad meer te zien zijn. Het is een ervaring van transformatie, wanneer we het goddelijk licht en de Christus, ons ware Zelf, ervaren. Als we er nog niet gereed voor zijn, komen we terug. We worden niet weggestuurd, omdat onze taak op aarde nog niet af is, zoals de BDE-ers rapporteren; dat is weer een interpretatie vanuit het angstige ego, die zich alweer verbannen ziet uit het paradijs. Als we het uit zouden kunnen houden in het paradijs, in de toestand van goddelijke éénheid, zouden we er gewoon blijven. Maar ons bewustzijn kan dat hogere vibratieniveau dan nog steeds niet verdragen en we ervaren God als vuur. In die zin is onze taak op aarde dan nog niet af. De mens maakt zichzelf wijs dat hij afgewezen werd door God; daartoe heeft hij zelfs de mythe van 'verdrijving uit het paradijs' bedacht. Maar we hebben de hemel nooit verlaten; we zijn ons alleen maar gaan inbeelden dat we afgescheiden zijn van God. Natuurlijk wil je weten hoe je hier terecht bent gekomen. Want je bent bang dat je iets vreselijks gedaan hebt en verdreven bent uit het paradijs. En je bent bang voor wat je wacht als je besluit terug te keren. We gebruiken van

alles om spiritueel leven te associëren met ellende. Daarvoor hebben we een angstaanjagende boosaardige dreigende God verzonnen; daarvoor hebben we de kruisiging van Jezus gebruikt. Je komt niet in de Hemel door dood te gaan.

Doodgaan is een gedachte, waarvoor in het hemelse bewustzijn geen plaats is. Je taak op aarde is nog niet af als je waarneming nog niet is geheeld. De Hemel is een plaats van éénheid; gedachten van afgescheidenheid kunnen er niet vertoeven. Het is ons oordeel dat ons uit de hemel houdt, ons bewustzijn dat niet heel is, maar gespleten.

Twijfel, angst, piekeren, weerstand, het zijn allemaal uitingen van de gespletenheid van het sterfelijk denken. Ook stemmingen en wisselende emoties behoren daartoe. Woede, misplaatste trots en hebzucht zijn een verwrongen, sterfelijk gemaakte versie van de eigenschappen van God. In het geheelde bewustzijn lossen ze gaandeweg op. We leren onze aandacht te richten op wat we kunnen geven, in plaats van op wat we kunnen krijgen. We kunnen alleen dat wat eeuwig is behouden. En dat doen we door het te geven. Sommigen denken dat een leven zonder grillige emotionele pieken en dalen saai zou zijn. Maar de emotionele gemoedstoestand blijft variëren; alleen verloopt het nu van tamelijk opgewekt en kalm naar vreugde die haast niet te bevatten is. De goddelijke gemoedstoestand omvat ook passie; het is dezelfde energie als woede, maar laat ons niet emotioneel uitgeput achter.

We zijn altijd verzorgd, veilig en onkwetsbaar. Alle dreiging hebben wij gemaakt. God is de enige macht die er is en alleen de wetten van God zijn van kracht. Welke macht heeft dan het spook van armoede? Wat kan onze gezondheid bedreigen? We kunnen deze spookbeelden in onze

geest laten zuiveren. We hoeven niet te bidden om het goede te krijgen, want God heeft ons alles al gegeven. We hoeven alleen te vragen om te mogen ontwaken en de realiteit weer te zien. Er is geen spirituele en materiële wereld, zoals we dachten, er is alleen de goddelijke en dus geestelijke wereld. Is het niet heerlijk te beseffen dat de wereld een illusie is, die ongedaan gemaakt kan worden?

Ook op aarde zal het perceptuele bewustzijn lijken op het hemelse bewustzijn. Op de momenten van volmaakte communicatie, ook wel heilige momenten genoemd, laat je je perceptuele associaties los en ben je heel. Terwijl we in de tijd zijn, zullen we ons allen bewust zijn van onze eenheid en leven in een wereld waarin iedereen als vanzelfsprekend klaar staat om elkaar bij te staan. We weten dan wat alles en iedereen nodig heeft.

Er zijn geen zogenaamde privé-gedachten meer. Die bestonden al niet, maar dan doet ook niemand meer alsof dat wel het geval is. Niemand heeft dan meer iets te verbergen. En niemand sluit zich meer af voor het bewustzijn van een ander. We hebben dan van niemand meer iets te vrezen en alle menselijke eenzaamheid is voorbij. Dieren zijn niet langer bang en vertonen geen van de onprettige eigenschappen waar we ze mee opgezadeld hebben, toen we ze mochten benoemen.

Wanneer we onze Goddelijke natuur kennen, hebben we vrede en geluk en wijsheid gevonden in onszelf. Wanneer we van binnenuit leven, zijn we altijd vervuld van liefde, vrede en vreugde, ongeacht de uiterlijke omstandigheden. Nare gedachten vol haat hebben dan geen macht meer over ons. In welke vorm ze zich ook aandienen, we treden alles en iedereen met

liefde, vertrouwen en begrip tegemoet. We kennen de Werkelijkheid en weten dat we in wezen onkwetsbaar zijn en dus altijd veilig. God houdt van ons en alleen het goede kan ons overkomen. Alles wat niet goddelijk is en zich aandient, komt tot ons voor heling. Projecteer heling niet langer buiten je, de heler is in jou. Elke gedachte die je daarbuiten hebt gezet, moet geheeld worden, tot je bij je laatste oordeel bent aangekomen.

Naarmate we ons echter meer bewust worden van de onjuiste vooronderstellingen waarop ons denken was gebaseerd, wordt dit steeds meer gezuiverd. We leren ons oordelend vermogen aan te wenden om het enige zinnige onderscheid te maken en vragen ons in iedere situatie af; is het echt?

Je zit boordevol meningen door steeds te vergelijken; je vergelijkt echter de verkeerde dingen met elkaar. Er is maar één vergelijking waarvoor het verstand gebruikt zou moeten worden: Is het echt?

Hoe weten we of het echt is? Als het eeuwigheidswaarde heeft, is het echt. En als alles erin deelt. Je verlangen om speciaal te zijn en afgescheiden van alles, houdt je hier. Er is geen ware liefde hier; de liefde hier is niet allesomvattend, het maakt onderscheid, is uit op beperkt eigen voordeel en is meestal tijdelijk en voorwaardelijk.

Wanneer we onze Goddelijke natuur kennen, zijn we bevrijd van ziekte, zorgen en destructieve angstige gedachten. Niet dat deze helemaal niet meer bij ons opkomen; ze komen nog een keer langs om te kijken wat we ermee doen, hoe we reageren. We hebben ze gemaakt en buiten gezet en alles wat we hebben gemaakt komt nog een keer langs voor erkenning. De Macht van God

maakt ons heel. Laten we genezing vragen voor de werkelijke oorzaak van ziekte, lijden en afgescheidenheid, namelijk ons geloof erin en ons op de goddelijke heelheid concentreren. We hoeven niet te proberen onaangenaamheden te vermijden, we hoeven alleen de Waarheid, God, te verwerklijken.

Deze vorm van verzaking van de wereld is geen spirituele vlucht, zoals het ego beweert; het enige wat we ontvluchten zijn onze niet-bestaande projecties, zodat we de werkelijke wereld kunnen ervaren. We verzaken niet de wereld, we verzaken de leugen. Dat is werkelijk altruïsme, want de grootst mogelijke dienst die je de mensheid kunt bewijzen is je bewustzijn te laten verruimen. We sluiten niet onze ogen voor al het leed en de ellende in de wereld.

Integendeel, we nemen de volle verantwoordelijkheid ervoor. Maar we weten ook dat er geen oplossing in de wereld is. Je kunt doen wat je wilt, ijveren voor dit, strijden tegen dat, maar de problemen nemen niet af. Door problemen te hebben en te proberen ze op te lossen, houd je jezelf buiten de heelheid en de hemel. Daardoor maak je deze wereld echt en bevestig je steeds maar weer dat je erin gelooft. Er is maar één oplossing; laat los en laat het over aan God. We moeten alleen aan God hechten. Je kunt je niet van het leven onthechten. Je hoeft niet bang te zijn dat dat gebeurt. Mensen die zeggen dat je daarin kunt doorslaan, denken dat iets in de dualistische wereld nog waarde heeft. Ze beseffen niet dat we uiteindelijk leven op dit niveau mogen loslaten.

God ziet alleen eenheid, heelheid en liefde. Wij die iets anders menen te zien, hebben ons buiten de goddelijke Realiteit geplaatst. We

ervaren iets wat God niet kent en dat kan onmogelijk echt zijn. Voor mensen lijkt deze ervaring van lijden en dood heel echt, maar het is een verzinsel. Zolang we erin geloven, ervaren we het. Het zijn niet de omstandigheden die pijn veroorzaken, maar ons geloof in afgescheidenheid. Want die macht hebben we; we kunnen alles ervaren waar we in geloven. Zo scheppen we deze verzonnen werkelijkheid; gewoon door te doen alsof. We ervaren wat we geloven. Hoewel er een goddelijke wereld is, die bestaat uit absolute waarden, kun je elke illusie die je bedenkt, ervaren. Als je wilt weten wat je overtuigingen zijn, kijk dan goed naar je wereld. De werkelijkheid die je ervaart, toont je wat je gelooft. We moeten de verantwoordelijkheid voor onze eigen maaksels aanvaarden. We wijzen onze verantwoordelijkheid af, door te weigeren datgene wat we verzonnen hebben, te ervaren. Want tussen het moment dat we ze verzonnen en het moment dat we de ervaring van ze toelaten in ons bewustzijn, hebben we tijd geplaatst. En inmiddels zijn ze niet meer welkom en trachten we aan ze te ontkomen. Zolang we het niet waarderen of zien dat het niet echt en dus belachelijk is, blijft het in ons bewustzijn opduiken. Alles speelt zich in één bewustzijn af. Oorzaak en gevolg zijn niet gescheiden. De wet van oorzaak en gevolg is geen straf, zoals vaak wordt gedacht; hij is juist werkzaam om je macht veilig te stellen en om ervoor te zorgen dat je alles kunt ervaren wat je maar wilt. Dat is de vrije wil die ons gegeven is.

Dit denksysteem staat lijnrecht tegenover het heersende egodenken. Het ego bestempelt het als 'moeilijk doen', 'in je hoofd zitten' en dergelijke karakterisering. Natuurlijk stelt

bewustzijnsverruiming eisen. Vraag jezelf af wat het oude denken je oplevert. Wil je echt de wereld van ziekte, verlies, lijden, ouderdom en dood?

Is het Gods wil dat we lijden en sterven? Als dat niet Gods wil is, doe je niet Gods wil als je lijden en doodgaan meemaakt. Is het dan geen tijd je af te vragen hoe je echt Gods wil kunt doen?

En we kunnen een andere werkelijkheid ervaren, die heel dichtbij onze ware zijnstoestand ligt. Wat is eenvoudiger dan je Zelf te zijn?

We mogen niet rusten tot de hele wereld deelt in deze andere waarneming. We mogen pas tevreden zijn als de hele wereld is verlost. Wij zijn daarvoor geroepen en wij die het gemaakt hebben moeten het zien met de visie van Christus, zodat de illusie van een vergankelijke, stervende wereld plaats kan maken voor eeuwig leven.

Dat doe je echter niet door je naaste te bekeren. Transformatie is individueel. Als jij verandert, verandert de wereld met je mee. Dat spreekt vanzelf! Wat er daarbuiten: ook lijkt te gebeuren, jouw waarneming ervan zal veranderd zijn. Bovendien zul je die gebeurtenissen en mensen aantrekken die overeenkomen met je bewustzijn. En het licht in jou nodigt allen uit om samen met je uit de beker van de eeuwigheid te drinken. Jij kunt de Hemel op aarde beleven. Wanneer jij ontwaakt, ontwaakt de hele wereld met je. En dat is nu gaande!

Het hemelse bewustzijn is niet alleen aan mystici voorbehouden. Het is ons aller thuis. Wanneer we dit beseffen, lopen we over van blijdschap. In deze toestand, die wordt beschreven als 'wedergeboorte', is in ons een

glimlachende rust, de 'vrede, die elk menselijk begrip te boven gaat'.

Hoofdstuk 3: De Naam van God heiligen en helen.

Na ons ontwaken kunnen we niet anders dan God loven en prijzen, voor deze onbetaalbare schat, deze parel van onschatbare waarde, die we in ons innerlijk gevonden hebben. 'Uw naam worde geheiligd' is een uiting van deze verrukking en lofprijzing.

Het is ook de bevestiging dat het de uiteindelijke bestemming van ieder mens is om de eigenschappen van God ten volle, in heelheid, te manifesteren. Wij completeren God, door het goddelijke uit te drukken. De 'naam van God' verwijst naar de goddelijke eigenschappen, niet naar een menselijke naam. In onze waarneming hebben we allerlei eigenschappen aan onszelf toegekend, die niet in overeenstemming zijn met de Goddelijke Realiteit. We kennen alleen onechte eigenschappen toe aan het waargenomene, omdat we alles waarnemen in termen van goed en slecht. Het is echter niet goed of slecht, het is gewoon niet echt. Alles is God en alles is in God; alles dat we waarnemen, dat niet goddelijk is, moet wel een illusie zijn. De wereld van conflict en lijden en dood, die we waarnemen, hebben we zelf verzonnen. Perceptie is gebaseerd op de zintuigen en op interpretatie van de zintuiglijke waarneming: maar ogen bedriegen en oren liegen. In de perceptuele wereld is niets zeker; alles is voorlopige kennis, tot het volgende inzicht alles weer op losse schroeven zet. Alles is speculatie, hypothesen. Dat wat eerst zo zeker lijkt, is een eeuw later een lachertje. In de

wereld van de menselijke waarneming is het heel gemakkelijk om vergissingen te maken. Onze perceptie toont ons slechts kleine onsamenvangende stukjes van de werkelijkheid. Deze godloze wereld begint met de perceptie, een manier van waarnemen die tegengesteld is aan het goddelijk kennen en de goddelijke zekerheid maakt plaats voor menselijke feilbaarheid. Het zintuiglijk apparaat is datgene wat ons in staat stelt om illusies te ervaren. We kunnen alleen kleine deeltjes van het geheel zien. En het kleine onware ik zoekt met verbeterde ijver naar alles wat getuigt van de eigen werkelijkheid en de leugen van het onbestaanbare; de tekenen van vergankelijkheid, ziekte, pijn, lijden en dood. De op angst gebaseerde waarneming ziet overal iets om bang voor te zijn. En al ons oordelen is gebaseerd op deze angst.

Om onze verzinselfs over de wereld te doorzien en los te laten, is heling van onze perceptie nodig. Onze waarneming kan alleen met behulp van een hogere macht weer heel gemaakt worden. De staat van bewustzijn waarin dit mogelijk is, bereiken we wanneer we onze geest openstellen voor de Heilige Geest, die ook de Hele Geest of de Heilige Inspiratie genoemd wordt. Maar dezelfde visie die ons leugens voorschotelde, kan ons naar de Waarheid leiden. Alles kan opnieuw geïnterpreteerd worden ten gunste van de goddelijke werkelijkheid. Wanneer we het licht volgen van de leraar die God ons gegeven heeft, zien we de wereld zoals God die aanschouwt. We hoeven alleen bereid te zijn deze Stem te horen in alles wat we horen en dit Licht te zien in alles wat we aanschouwen. En deze bereidheid toont het ons.

Welke godgelijke eigenschappen zouden we moeten

hebben? Onbaatzuchtigheid wordt als één van de belangrijkste Christelijke deugden beschouwd. We kunnen ons afvragen of het wel zo wenselijk is, de haalbaarheid van de gangbare definitie van altruïsme nog daargelaten. Achter dit ideaal zit het idee van opoffering. En God vraagt geen enkel offer. Het enige wat je hoeft op te offeren zijn de overtuigingen die je onvrede bezorgen. Je gedachtewereld bepaalt hoe je je voelt. Offeren is onmogelijk. We worden wel altruïstisch, maar niet op de manier die het ego voorschrijft. We willen onze broeders alles geven, wat de transformatie van de geest dient. We willen ze onderwijzen, niet alleen via woorden, maar ook door ons voorbeeld. We kunnen niet anders; in het begin misschien alleen maar omdat we inzien dat we altijd ons zelf onderwijzen.

En gaandeweg beseffen we dat de ervaring van iedereen altijd gedeeld is. We ervaren onze eenheid. Je zou het medeleven kunnen noemen; dit gevoel ontstaat uit het besef dat ik het ben, die gebrek ervaart, ik ben het die godloosheid ervaart. Maar niemand is een lichaam. En we weten dat we deze hallucinatie niet echt moeten maken.

Ons Godsbegrip wordt nu geheeld. Als je gevolg geeft aan de Roep van God, hetgeen je roeping is, dan ben je meteen in Zijn Dienst. En al je wereldse gehechtheden en waanideeën worden verbroken of getransformeerd. In elke relatie treed je als dienaar van God en elke relatie wordt gebruikt door de Heilige Geest om je bewustwording te bevorderen. En je wordt gebruikt om het Godsbesef overal aan te wakkeren en overal het Licht te brengen.

Over de inwijdingen die degene die dit pad

betreedt, te wachten staan, zijn boekdelen te schrijven. En dat is ook gebeurd.

Uiteindelijk moeten we inzien dat alles God is en alles alleen maar heel kan zijn. Maar we zien onmiskenbaar kwaad. Wanneer we beseffen dat het onze eigen illusies zijn die we ervaren, dat God het niet kent, beginnen we ons bewust te worden van de goddelijke werkelijkheid.

Het heelmaken van onze breuk in communicatie gebeurt door contemplatie en meditatie. Hierdoor kunnen wij God leren kennen en ervaren; de goddelijke eigenschappen openbaren zich in ons als de liefde die door ons heen stroomt, een liefde die steeds meer bezit van ons neemt onder alle omstandigheden en die alles in onze ervaring omhult.

In gebed en meditatie kunnen we ons verbinden met de goddelijke wereld. In meditatie verbinden we ons met onze Bron en verkrijgen zo nieuwe levenskracht en inspiratie. Door meditatie worden we vervuld van vrede en harmonie en gieten dit uit over iedereen die met ons in aanraking komt, ook over degenen die we niet zien.

Meditatie is dus het richten van de aandacht op het goddelijke; en alles wat je daarbij doet, is een hulpmiddel om die aandacht niet af te laten dwalen. De intentie toont aan waar de aandacht naar uitgaat. Als iemand een mantra zegt, doet hij dat met een reden. In de meeste gevallen om contact te zoeken met het goddelijke. Je kunt God niet vergeefs zoeken; het gebed van het hart wordt altijd verhoord. Hoe het eruit zal zien, hangt ervan af welke interpretaties je tussen jezelf en de ervaring van het goddelijke zet. God blijft zichzelf; maar zodra het denken en dus je oude gedachten

en verwachtingen zich ermee gaan bemoeien, schep je Hem naar je eigen beeld en gelijkenis. In de Bijbel worden we gemaand geen beelden van God te maken. Onze afgoden zijn niet alleen de substituten voor God, in de vorm van gehechtheid aan aardse genietingen, maar ook onze definities van God. We moeten niet proberen God te definiëren vanuit onze beperkte angstige menselijke waarneming. Laat God ons vertellen Wie en Wat Hij is.

Het is niet mogelijk om God binnen de menselijke perceptie te begrijpen. Met ons perceptueel bewustzijn kunnen we de Totaliteit niet ervaren, maar we kunnen dit bewustzijn overstijgen. We kunnen de oneindigheid niet met ons verstand bevatten. Het verstand was tot nu toe het werktuig van het ego, van het filtermechanisme, waarmee we deze wereld van goed en kwaad in stand houden.

Daarom moeten we eerst onze gedachten laten zuiveren voor we onze eenheid met God kunnen ervaren. We moeten worden als kinderen, met het vertrouwen van kinderen en alles wat we denken te weten opzij zetten. God openbaart zich innerlijk aan hen die Hem serieus en hartstochtelijk zoeken met een open geest. We ontvouwen ons spiritueel door ons naar binnen te keren, niet door rituelen of goede daden. Daar vind je de Macht van God. Luister naar die innerlijke stem.

We bereiken het gewenste resultaat ook niet door vroom over te God praten, of door discussies met anderen of intellectuele naspeuringen; ze kunnen getuigen van verlangen, maar de ideeën van anderen kunnen vaak voor verwarring zorgen, want de raad die het sterfelijk denken geeft, is nu eenmaal niet gebaseerd op de juiste informatie. Verlangen en

geduld worden uiteindelijk door God beantwoord, voor hen die God in de stilte zoeken.

Het is echter niet nodig om te wachten voor je contact met God kunt hebben. Gardner Hunting merkt in het prachtige boek 'Working with God' (Werken met God) op, dat je niet op vrede en de vreugde die daaruit voortkomt, hoeft te wachten. De dingen van de aarde hebben tijd nodig, we oogsten wanneer de tijd rijp is. Maar de vruchten van de geest zijn altijd beschikbaar. Zodra je het Koninkrijk zoekt, zul je het vinden. Je hoeft niet te wachten tot je geest gezuiverd is, dat is het werk van de Heilige Geest. Je hoeft alleen maar bereidwillig te zijn en je in vertrouwen open te stellen voor de liefde, vrede en vreugde die God je wil geven.

Er zijn vele manieren om te bidden. De handeling van het gebed is contemplatie; de aandacht naar binnen keren en de woorden overdenken. Concentratie wordt hierbij veelal als een probleem beschouwd. Wakker blijven en de gedachten niet af laten dwalen lijkt een uitdaging. Toegegeven, mediteren moet geleerd worden. Maar wanneer we bereidwillig zijn en het volhouden, lukt het stapje voor stapje. Er is dan een innerlijke drang ontstaan om te mediteren en bezig te zijn met de zaken van onze Vader. Onze gedachtewereld raakt steeds meer vervuld van het goddelijke en waarheen moeten onze gedachten dan nog afdwalen?

Velen spreken het Onze Vader uit in affirmerende vorm. En dat is ongetwijfeld zeer krachtig; dat deel van het gebed, dat betrekking heeft op de goddelijke werkelijkheid is in deze vorm overgeleverd. Het is dat deel, waarin gesteld wordt, dat God zich in de Hemel bevindt, dat Hij er heerst, en onze Bron is en

de leiding heeft in ons leven en verder dat alle macht en glorie aan God zijn. Waar we om vragen is bewustwording van de goddelijke leiding, die er altijd is. We vragen ook om hulp om die te aanvaarden.

Vaak wordt aanbevolen het bidden van bepaalde lichaamshoudingen en gebaren vergezeld te laten gaan. Ook lichaamsbewegingen kunnen een hulpmiddel voor concentratie zijn, vooral wanneer lichamelijke gevoelens en beweging een belangrijk waarnemingskanaal zijn. Je kunt dansen naar God. Voor sommigen is het lezen van het gebed effectief, voor anderen het horen ervan. Welke favoriete waarnemingsmodus we ook gebruiken om onze aandacht op het goddelijke te richten, het mag duidelijk zijn, dat de kracht van gebed niet ligt in rituele herhaling, maar in overtuiging. Wanneer we met geloof en vertrouwen bidden, kan het zijn uitwerking niet missen; het dringt door tot onze weggestopte herinneringen en door de genade van God worden deze teruggebracht in ons bewustzijn. Want dat is God's Wil.

Het doel van meditatie is je gedachten eerst te laten zuiveren en dan deze sterfelijke wereld achter je te laten. Daarom beperkt meditatie zich niet alleen tot de tijd die je in stille contemplatie doorbrengt, maar omvat het steeds meer van de dagelijkse gang van zaken, want het wordt de staat van je bewustzijn. Je hele leven is dan meditatie en je bent meester over de gedachtestroom. In die innerlijke stilte hoor je de Stem van God.

Het gaat er niet om, om ons denken stil te zetten. Denken is goed; het gaat er om, om de gedachten die bij ons opkomen, te helen en te veranderen. Daarvoor moet de juiste verhouding tussen de gedachten en de denker ingezien

worden. Je kunt meester zijn over je gedachten, wanneer je beseft dat je als het ware aangesloten bent op één van twee gedachtenverzamelingen; die van het ego, de sterfelijke gedachten-verzameling, of die van God. Je leert de gedachten die opkomen, opmerken en ontstijgt aan de stoet van gedachten uit de sterfelijke gedachtewereld. Wanneer je je verlangens, gevoelens en ervaringen benoemt en onderzoekt, verkrijg je inzicht in je drijfveren. Je gaat je levenspatronen zien en je overtuigingen. En je ziet in dat de verkeerde identificatie met een beperkt, klein zelf verantwoordelijk is voor alle beperkingen die je aan jezelf toeschrijft. Je leert alle oordelen en gedachten te beschouwen, zonder je aan ze te hechten en ze vervolgens aan het Licht van de Hele Geest aan te bieden voor heelmaking. Zo verkrijg je helder bewustzijn. Je hebt de taak elke sterfelijke, beperkte gedachte die bij je langskomt van licht te voorzien, voor het verder gaat. Je kunt deze wereld niet verlaten terwijl het in je bewustzijn is; zolang je erin gelooft, zul je het ervaren. Je kunt alleen een andere wereld ervaren met een veranderd bewustzijn. Hoewel het misschien kan lijken alsof we een andere wereld binnengaan, verlaten we deze wereld niet voor een andere. Er is slechts één echte wereld. Hetgeen verandert is alleen ons bewustzijn en dientengevolge onze waarneming.

Je kunt alleen weg uit de simulatie als je de goddelijke wereld, de Realiteit, ervaart. Maar dat kan alleen als je het geloof in kwaad, in tegenstellingen, dus je oordelen en grieven, loslaat. En dat kun je niet zelf.

De sterfelijke gedachtewereld, het ego, gaat

door gebed en meditatie beseffen hoe het werkt, wat het doet en hoe futiel dat is. Het ziet dat het ziek is en geeft het op. Het wordt stil. Dan kan datgene wat echt is, de echte denker, die niet beïnvloed wordt door tijd en ruimte, zich manifesteren. Goddelijk inzicht blijkt in ons te verblijven; er is ineens een onweerlegbaar weten in ons, zo totaal anders dan de beredeneerde conclusies, die gebaseerd zijn op allerlei hypothesen en feilbare waarnemingen, waaraan we gewend waren. Dat weten te verwoorden is echter onmogelijk. In onze perceptuele ervaring is de werkelijkheid symbolisch voorgesteld. Als zodanig zijn woorden symbolen die verwijzen naar symbolen. Voor zover er van een proces gesproken kan worden, omvat dit dus het volgende:

Kijken naar je oude overtuigingen en gedachten zonder jezelf voor ze te veroordelen. Ze zijn collectieve egodenkbeelden, niet persoonlijk. Om ze los te laten, moet je echter wel eerst kijken en je dus van ze bewust zijn.

- Je identificeren met het bewustzijn van alles en iedereen in je ervaring, je eenheid ervaren. Elke beperkte identiteit loslaten en beseffen dat je alles kunt zijn wat je maar wil.

Als gevolg hiervan zul je de zalige stroom van bewustzijn ervaren en vrede en goddelijke vreugde in je hart meedragen. Je zult je eenheid met God, oneindig gewaarzijn, ervaren en onvoorwaardelijke liefde en acceptatie voor alles in je bewustzijn. Het is een onbeschrijflijke gemoedstoestand. God openbaart zich in ons als een innerlijke plek van vrede waar we altijd binnen kunnen

treden. Een vrede die zo vervuld is van vreugde, dat er sprake kan zijn van extatische vrede.

Het doel van gebed is gemeenschap met God. Als we oprecht trachten onze aandacht daarop te richten en met vertrouwen bidden, dan voegt alle macht zich bij ons gebed. We hoeven niet te smeken om het goede, zoals we dat vroeger deden op grond van ouderwetse Godsdienstige opvattingen. We weten nu dat God ons al het goede reeds heeft gegeven toen Hij zich uitbreidde als ons. We hoeven dit alleen maar te verwezenlijken. Deze Zelfrealisatie wordt bereikt door de werkelijkheid ervan in te zien en te bevestigen.

In feite bid je altijd voor jezelf, wat ook de inhoud van het gebed mag zijn. Je brengt jezelf steeds weer in herinnering wat de Werkelijkheid is, je bevestigt telkens weer de Waarheid. Bidden en affirmeren heeft eigenlijk tot doel jezelf te overtuigen van de Waarheid. Ondanks alle bewijzen die we krijgen die aantonen dat de Macht van God de enige Macht is en ondanks het ervaren van de Goddelijke Realiteit, blijft het geloof aan datgene waarvan de zintuigen getuigen, nog enige tijd de kop opsteken. We hebben er heel lang over gedaan om te leren geloven in de egodenkbeelden. Hoewel het veel korter duurt, kost het toch nog enige tijd om af te leren ze als waarheid te aanvaarden. Door gebed, onze bewuste vereniging met ons goddelijk bewustzijn, wordt ons bewustzijn verruimd, zodat liefde, vrede, vreugde, harmonie en welvaart in onze ervaring stromen. Het enige dat wij in gebed hoeven te vragen is om de Goddelijke Realiteit te mogen zien, het licht dat overal in en om ons heen is. Het juiste gebed bevestigt dat het goede al gebeurd

is en voor iedereen geldt en dat wat we lijken te zien, een illusie is. In de Werkelijkheid is er alleen liefde, kennis en inzicht, veiligheid en onkwetsbaarheid, vrede, vreugde en overvloed aan al het goede. Het ego bedenkt uitwegen om te proberen de egowereld echt te maken. In plaats van volledig te ontkennen dat de egowereld een illusie zou zijn, onderscheidt het nu 'niveaus'. Er is dan de wereld van de gewone dagelijkse ervaring, die heel echt is en de wereld van God, die toch nog heel ver van ons af staat. Het ego blijft proberen de illusie echt te maken. Er is echter maar één niveau, het niveau waar we ons allemaal bevinden. De rest is als een film, die aan onze neus voorbij trekt. We maken er geen deel van uit. We kunnen ons vereenzelvigen met de acteurs, maar het is gewoon niet echt. Alles wat we hier waarnemen, hetzij mooi of lelijk of goed of slecht, is gewoon niet echt. Dat wordt echter pas een ervaring, als we bereid zijn ons geloof in illusies los te laten.

Het gebed kan slechts één persoonlijk doel dienen; we kunnen vragen dat onze ogen geopend worden om de Realiteit weer te ervaren. Zelfs die vraag is eigenlijk overbodig, want dat is het enige wat hier echt gebeurt. Maar zolang we in deze verzonnen wereld lijken te leven, is het nodig voor ons om dat te doen.

Het doel van gebed is vereniging met ons goddelijk bewustzijn. Wanneer dat gebeurt, kunnen we ons gewoonlijk weinig tot niets ervan herinneren, we weten alleen dát het gebeurd is. Datgene wat we ons nog kunnen herinneren, is vervormd, want wat we meenemen uit deze ervaringen zijn beelden in het perceptuele dualistische bewustzijn. Als je één bent, is er geen getuige, niemand die het waar kan nemen.

Het koninkrijk Gods is in je. Wanneer je dat betreedt, houdt elk dualisme en de tijd op te bestaan. Er is dan alleen tijdloze eenheid. Daar is geen ik als toeschouwer, degene die ervaart en iets buiten mij dat ervaren wordt. Er is alleen ik. Alles is ik.